

ISTEN SZERETETÉNEK JUTALMA

Az átváltozás előbbi csodáival azonban még nincs vége annak, aminek átélése közben a maga teljességében ismerhetjük meg, mennyire szeret bennünket Jézus. Az a tény ugyanis, hogy mi Jézussal helyet cserélve lettünk Isten fiaivá, egy csodálatos jutalmat helyez kilátásba. Pál apostol egy tömör összefoglalást ad erről nekünk: *„Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örökösársai pedig Krisztusnak”* (Róm 8,14-17).

Ez az ígélet azt jelenti, hogy a megváltottak nem egyszerűen csak, mint Istennek teremtményei élhetnek az újjáteremtett Földön, hanem mint Istennek fiai. Mert *„aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az **fiam lesz nékem**”* (Jel 21,7).

Ma még nem tudjuk teljességében felfogni és megérteni, hogy Istennek ezek az ígéretei akkor konkrétan, mit is fognak jelenteni a beteljesedésben. De hogy mennyire komolyan gondolja ezt az ígéretet Jézus, ez abból is kitűnik, hogy még Ő is kiegészíti ezt az ígéretet azzal, hogy együtt ülhetünk majd vele a királyiszekében. *„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszekembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszekében”* (Jel 3,21).

Már az ószövetségi időben is különleges összefüggésben találkozunk az istenfiúság fogalmával. A kinyilatkoztatás szerint az *„Isten fiai”* különleges jogokat élveznek az el nem bukott világok lényei között. *„Lőn pedig egy napon, hogy eljöttek az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt”* (Jób

1,6), „Mikor együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoztak” (Jób 38,7). Eszerint az „Isten fiai” közvetlenebb kapcsolatot tarthatnak Istennel, mint a többi teremtmények. Lukács evangéliumából pedig arra a következtetésre lehet jutni, hogy az Isten fiai meghatározás alatt egy-egy teremtett világ fejedelmeit kell érteni, vagyis azokat a lényeket, akik egy-egy teremtett világban az Isten első teremtményei voltak, miként itt a Földön Ádám. Amikor Lukács, Jézus származási vonalát vezeti végig evangéliumában, Ádámot szintén Isten fiának nevezi, mivel közvetlenül Istentől született, Istentől ered a léte. „Maga Jézus pedig mintegy harminc esztendő volt, mikor tanítani kezdett, ki, amint állítják, a József fia volt, ez pedig... Énósé, ez Sethé, ez Ádámé, ez pedig az Istené” (Lk: 3,23. 38).

A megváltottakról azonban azt nyilatkoztatja ki az Ige, hogy ők még kiváltságosabb helyet fognak élvezni, mint a korábban Isten fiainak nevezett mennyei lények. Isten ugyanis Jézus Krisztus személyében örökbe fogadta az emberi természetet, és ezzel egy különleges helyzetbe került az emberi család. János apostolon keresztül Isten azt nyilatkoztatja ki a Jelenések könyvében velük kapcsolatban, hogy ők örökségül nyernek mindent, mert azoknak „Istene leszek, és **az fiam lesz nékem**” (Jel 21,7).

Ez pedig azt jelenti, hogy „Amit Krisztus megvalósított életével és halálával, az sokkal több, mint a bűn okozta rontás meggyógyítása. Sátán célja az volt, hogy az embert örökre elszakítsa Istentől, de **Krisztusban szorosabb egységbe jutunk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el.** Az Üdvözítő felvette emberi természetünket, s ezzel olyan köteléssel fűzte magát az emberiséghez, amit nem lehet többé széttépni” (Ellen G. White: Jézus Élete, 17. old. – Advent Kiadó 1989)

Akik tehát nem beleszületés, hanem újjászületés által lettek Isten fiaivá Jézuson keresztül, azok minden

teremtény között bensőségebb viszonyba kerülnek Istennel. Ez nem csupán jelképes megnevezése a megváltottnak, mert ők tényleg Isten családjának lesznek a tagjai. Isten annyira komolyan gondolja ezt, hogy értük még az uralkodásának központját képező Mennyet is otthagyja, az addigi lakhelyét, és ide költözik a Földre az emberek közé, hogy az új „családjával” lakjon együtt ezután. Az Ő nagy családjával, azokkal, akiket fiaivá fogadott Krisztusban. *„Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük”* (Jel 21,3).

A legcsodálatosabb jutalom viszont az lesz, amit János evangéliumában ígér meg nekünk Jézus. Ígérete szerint azért fog visszajönni ide a Földre a második advent idején, hogy elvigyen innen bennünket, mert azt akarja, hogy attól fogva mindig együtt lehessünk Vele. *„Ísmét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek”* (Jn 14,3).

Képzeltetek magatok elé két fiatal, akik nagyon szeretik egymást, akik már nagyon várják az esküvőjük napját, mivel egymástól nagyon távol élnek, és ezért nemigen találkozhatnak! Gondolhatnak ugyan egymásra, írhatnak is egymásnak, még telefonon is beszélgethetnek egymással, csak éppen személyesen nem találkozhatnak.

De végre együtt lenni, és soha többé el nem szakadni attól, akit mindenkinél jobban szeretsz, ez minden egyéb dolognál fontosabb és értékesebb. A szeretett lényel való személyes találkozás mellett minden egyéb eltörpül, különösen akkor, ha ez a találkozás már nem csak egy alkalmi látogatást jelent, hanem vele maradhatsz örökké. Jézus ennek a személyes találkozásnak az örömét és boldogságát ígéri meg számunkra, amikor azt mondja: *„Eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.”*

A szerelmesek milyen boldogan sétálnak együtt, amikor végre találkozhattak egymással, szinte minden másról elfeledkezve csak egymás közelségére tudnak gondolni. Pál apostol szerint mi ilyen eljegyzett menyasszonyai vagyunk Jézusnak: *„hisz eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen szüzet állítsalak a Krisztus elé”* (2Kor 11,2). Ezért amikor Jézus újra maga mellett tudhat bennünket, akkor mindent meg fog tenni azért, hogy örömet szerezzen nekünk. *„Mert a Bárány, aki a királyi széknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet”* (Jel 7,17).